

Ács József

MINT EGY FEGYVER CSÖVE

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 6.]

2019-12-21 | A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM

– Jó napot kívánok! Orvost hívtak már? – csap le közéjük az ajtóban álló rendőr hangja. A cselédlányhoz beszél, közben zord tekintettel szemlézi az összesereglett embereket.

– Nem, nem... – hebegi a cselédlány. Az imént még rendőröket emlegetett, de most, hogy testi valójában is megjelent egy, úgy bámul rá, mint valami valószerűtlen jelenésre. A rendőr azonban nagyon is valóságos. Kisvárosban mindennek gyorsan híre megy.

– Eszükbe sem jutott orvost hívni? Nem az lett volna az első?

A cselédlány lehorgasztja a fejét, a varga behúzza a nyakát, a patikusné rosszullétet mímelve ferdén lerogy a kárpitozott székre. Ebben az állapotában igazán nem várható el, hogy bármit is tegyen. A rendőr a szatócs rémült fiához fordul.

– Szaladj, fiam, a doktorért! Egyik lábad itt, a másik ott!

A fiú elrohan, a rendőr közelebb lép, jegyzetfüzetet, ceruzát húz elő.

- Maradjunk a konkrétumoknál. Senki sem hívott orvost. Kérem a neveket.
- De hát miért van erre szükség? – kérdi ijedten a varga. – Én, kérem, csak a sikoltozásra jöttem.
- Mi az? Talán nincs neve?
- De van.
- Akkor neve, anyja neve, születési helye, ideje, mikor és hogyan került ide, mit tapasztalt ideérkezésekor, és így tovább – nyálazza ceruzáját a rendőr. – Ne raboljuk egymás idejét.

Mocsári Nagy Kálmán körorvos szuszogva emelte vizilótestét a következő lépcsőfokra. Kalapja a homlokába nyomódott, az izzadság lefelé csorgott a halántékán, a térde minden lépésnél szúrt. Időnként pihenőt tartott, hunyororogva megemelte évtizedes egérszürke fejfedőjét, bal kezével a korlátot fogta, jobb kezével gyér haját, ritkás bajszát simogatta, feltolta orrnyergén minduntalan lecsúszó drótkeretes szemüvegét, lihegett egy sort, aztán tovább indult.

Az ijedt szatócsgyerek már mindent elhadart neki, ő bólogatva végighallgatta, miközben feltárt hasként szélesre nyitott orvosi táskája tartalmát szemlélte. A fiú most illedelmesen jött mellette, szólni nem mert.

A körorvos világlátésában rettentő kövér volt. Megszokta a semmivel sem csillapítható állandó éhségérzetet, megadóan tűrte a hormonok játékát és az aránytalan túlsúllyal járó millió kellemetlenséget. Úgy volt ezzel, mint az egész világgal. Túl sok, hát túl sok. Lomhasága fedezékéből alaposan megfigyelte az embereket, megtanult a legapróbb jelekből is olvasni. Hihetetlen munkabírása mindenkit lenyűgözött. Négy óránál többet nemigen aludt. „Mindenkinek a vesztébe rohan”, gondolta. Betegei szerették, mert

szavak nélkül is mindent megértett, és sosem moralizált. Elődje gyomorbajos, keszeg ember volt, akit fárasztottak és idegesítettek a páciensei, ezért sokszor leereszkedően beszélt vagy vitatkozott velük, s míg receptírás közben a teendőikre oktatta őket, hangjában úgy remegett a szemrehányás, mint egyszázbél gyertya fölött a forró levegő.

A körorvos rezignáltan állapította meg a lépcső tetején, hogy a dél felé kanyarodó Felső utcán mindkét oldalon egyforma erővel tűz a nap. A nemrég ültetett csenevész fák nyelükre állított piszkos seprűkként meredeztek és nem sok árnyékot adtak.

Szódásüvegekkel megrakott lovaskocsi csörömpölt el mellettük. Mire a porfelleg leülepedett, kibontakozott előttük a sarki szatócsüzlet, odébb a patikus háza. A kovácsoltvas kerítés mögött a gondozott rózsaaágások sorfalai közt, a terméskövekkel kirakott, kör alakú szigeteken terv szerint ültetett virágok nyíltak. A kertészekre a patikusné se a pénzt, se az időt nem sajnálta. A ház csipketerítőt utánzó papíralátéteken kínált, tejszínhabcirádákkal ékített, éles késsel körbevágott szögletes tortához hasonlított.

a jövő embere

Lang Róbert, az öt éve a városkában dolgozó gyógyszerész annyira elmerült saját gondolataiban, hogy mindezt a köréje halmozott rengeteg szépséget észre sem vette. A patikába menet reggelenként leszegett fejjel haladt át a kerten – a növényvilágot inkább csak különféle alkaloidák lelőhelyének tekintette. Nagy memóriája volt és tudott logikusan gondolkodni, de az egyetem vége felé ébredt rá, hogy végső soron a tudomány sem érdekli, csak saját kényelme és élvezetei. A nőszülés mindkettővel kecsegtette, ám a házasságban a hétköznapi gyorsan ellaposodtak. A kényelmet megszokta, az élvezeteket kevesellte. A férfitársaságok kisszerű politizálása untatta. Nagy nőcsábász vált belőle, de szerelme a hölgyek pletykái szerint gyorsan ellobbant. Kérdéses persze, szerelem volt-e, amit érzett. Langot ugyan izgatták a nők, de nem érdekelték. Arra használta őket, hogy fantáziája tüzét táplálja velük. A lobogást a megismerkedés gyorsan köznapi gondokba és banális közhelyekbe fullasztotta, a nők egy ponton mindig valamit követeltek tőle, Lang pedig nem szerette, ha sarokba szorítják. Megsejtette, hogy ő a jövő embere: az

afrodiziákumokat jobban kedveli, mint a szerelmet magát. Néha bezárkózott a szobájába, s ott nadragulyafőzetet, kőrisbogár-port, békaherét, oposszumcsont-őrleményt és más izgatószeret vett magához. Különös élményeiről egyedül Mocsári doktornak mesélt, őt hamar bizalmába fogadta. „Elvégre kollégák volnánk, vagy nem?“, lapogatta a vállát. Egy ködöt szitáló novemberi estén, kárpitozott székén előredőlve, papucsban, házikabátban ki is fejtette neki élete nagy tervét: elkészíti az élvezetek katalógusát. Az orvos rezzenetlenül figyelt. „No és, ha kész? Kedvedre válogatsz közülük? Mi jön azután?“ kérdezte. „Majd kiderül. Kísérlet“, vont vállat Lang és kieresztette szájából a szivarfüstöt. Az orvos még mindig mélyen a szemébe nézett. „Milyen éhesen mered a jövőre!“, gondolta. „És milyen üresen! Mint egy kaleidoszkóp, színes cserepei nélkül. Tükrök papírhengerben. Hiába forgatod, üres. Mint egy fegyver csöve. Mi lesz, ha elkezd érdekelní a politika?“

Mocsári sóhajtott, belépett a nyitott kertkapun, elhaladt a rózságyások mellett, majd szuszogva fellépkedett a terasz tisztára söpört lépcsőin.

– Itt van! – kiáltotta megkönnyebbülten a cselédlány.

A körorvos alakja csaknem teljesen kitöltötte az ajtónyílást. Széttett lábakkal állt, hasa borral vagy olajjal telt roppant tömlőként rengett a méretre varratott mellény és zakó alatt.

– Jó napot!

– Fáradjon csak be, doktor — szólt a patikusné elhaló hangon.

A körorvos belépett, kalapját a mögötte álló szatócsfiú kezébe nyomta, és közelebb lépett. A rendőr tisztelgett, majd körvonalazta a helyzetet.

– Kérem, győződjön meg róla, életben van-e még a fél órával ezelőtt itt a földön fekvő talált Lang Róbert patikus. Ha igen, részesítse orvosi segélyben, ha nem, akkor állapítsa meg, kérem, hivatalosan a halál beálltát.

A patikusné felzokogott. A cseléd görnyedten állt, lehajtott fejjel. Mocsári letérdelt a szőnyegen heverő férfi mellé, majd az orvosi táskájából kiemelt kicsinyke zsebtükröt a patikus szájához tartotta.

– Él – mondta kisvártatva.

A csuklón enyhe pulzust tapintott. Kigombolta az inget és Lang mellkasára helyezte a sztetoszkóp tölcsérét.

– A nyakán karmolás nyomait látom – közölte. – Tudnak erről valamit?

– Járt itt egy macska... – mondta homlokát ráncolva a cselédlány. – Furcsa, vörös...

A patikusné üveges szemmel meredt maga elé. A körorvos hatalmas, félretaposott fekete cipőit látta: két, egymásnak dőlt búzölgő állat teteme a szőnyegen. *Az ő szőnyegén!* Aztán az egész alakon végigfuttatta a tekintetét. „Borzalmas. Mint egy rozsmár.” Inkább lehunyta a szemét.

Mocsári Nagy Kálmán eltette a sztetoszkópot. Mutatóujjával finoman felhúzta a patikus szemhéját és közelebb hajolt. A szembogár sötétjében fekete kút gyűrűzött alá, a peremén sötét alakok mozogtak. A kút fenekén a patikus feküdt magatehetetlenül, tágra nyílt szemmel. Fenn, a borús égen repülőgépeket látott, szabályos alakzatba rendeződve. A patikaszekrényekben tárolt egyforma üvegcsék méregjelzéseire emlékeztető apró sírkeresztek egy ismeretlen sokemeletes acél-üveg épület fölött húztak el, hangjuk akár a légyzúgás. Aztán egy kéz összesöpörte őket, mintha papírra kiszórt szegfűszeget gyűjtene be. Tűz lobbant, injekciós tű emelkedett, majd szemrehányó macskatekintetek tolakodtak az égre. A fekete-fehér, zsemleszínű, cirnos macskafejek egyre közelebb nyomultak.

Végül a nevét hallotta. Ezek szerint halálra ítélték.

Várható volt.

A kútnyílásban homályosan derengő arc jelent meg. A nyirkos-mohos falakon visszhangként verődött egyetlen kurta szó. „Gyomormosás.”

A patikus felnyögött.

– Inkább egy szivart, ha kérhetném!

Válasz nem érkezett.

– Ha lehet, az ecuadoriból.

Előző rész | Kapitány Máté: Nagy baj van a naccsos úrral!

kép | shutterstock.com